

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 września 2020 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku A. B. z dnia 17 sierpnia 2020 roku odmówił mu prawa do przyznania rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W uzasadnieniu wskazano, że zakład odmówił przyznania skarżącemu rekompensaty, ponieważ do dnia 31 grudnia 2008 roku ubezpieczony nie udokumentował wymaganego 15 – letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

(decyzja – k. 12 plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Odwołanie od w/w decyzji złożył A. B. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do rekompensaty, o której mowa w art. 21 ustawy pomostowej w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów, w tym kosztów zastępstwa procesowego od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego, a także odsetek ustawowych za czas niewypłacania mu świadczeń w wymaganej wysokości. W uzasadnieniu wskazano, że decyzję organu rentowego należy uznać za niesłuszną i łamiącą w sposób oczywisty prawo ubezpieczonego do zabezpieczenia emerytalnego. Wnioskodawca wbrew twierdzeniom ZUS przepracował w warunkach szkodliwych, jako szlifierz więcej niż 15 lat.

(odwołanie – k. 3-7)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazano, że w złożonym odwołaniu wnioskodawca wniósł o zaliczenie do pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia:

1. od 02.08.1973r. do 31.05.1976r. w W. Zakładach (...) na stanowisku szlifierza,
2. od 06.08.1976r. do 31.07.1990r. w Fabryce (...). W świadectwie pracy podano stanowiska pracy: kontroler, starszy referent, szlifierz. Wnioskodawca korzystał z urlopu bezpłatnego od 08.06.1990r. do 31.07.1990r., a w okresie od 25.10.1976r. do 18.10.1978r. (wyciąg z ksiąteczki wojskowej - zał. akt 5) odbywał zasadniczą służbę wojskową.

Z powyższych okresów skarżący przedstawił jedynie świadectwa pracy, w których brak jest zapisów o wykonywaniu przez wnioskodawcę pracy w szczególnych warunkach. Zatem organ rentowy nie miał podstaw do przyznania prawa do rekompensaty.

Ponadto ZUS podkreślił, że na dzień 31.12.1998r. wnioskodawca udowodnił 27 lat, 8 miesięcy, 19 dni okresów składkowych. W przypadku udowodnienia 15 lat pracy w szczególnych warunkach wnioskodawca spełniałby warunki do przyznania prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych- zatem nie przysługiwałoby mu prawo do rekompensaty.

(odpowiedź na odwołanie – k. 24-24 verte)

Na rozprawie w dniu 10 maja 2021 roku pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie, zaś pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie.

(stanowiska stron – rozprawa z dnia 10 maja 2021 roku e - protokół (...):09:45- 01:14:01 – płyta CD – k. 219)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. B. urodził się w dniu (...).

(okoliczność bezsporna)

W dniu 17 sierpnia 2020 roku skarżący złożył do ZUS wnioski o przyznanie emerytury wraz z rekompensatą.

(wniosek – k. 1-6 plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Decyzją z dnia 30 września 2020 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku A. B. z dnia 17 sierpnia 2020 roku przyznał mu emeryturę od dnia 14 września 2020 roku, tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego.

Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem ich waloryzacji, zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz kwota środków zewidencjonowanych na subkoncie, z uwzględnieniem ich waloryzacji.

Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę.

- kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 96285,38 zł
- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 884419,93 zł
- kwota środków zewidencjonowanych na subkoncie,

z uwzględnieniem ich waloryzacji, wynosi 45132,22 zł

- średnie dalsze trwanie życia wynosi 217,60 m-cy
- wyliczona kwota emerytury wynosi 4714,33 zł

Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26c ustawy emerytalnej:

$(...,38 + (...),93 + (...),22) / 217,60 = 4714,33 \text{ zł.}$

Od 01.11.2020r. obliczona emerytura brutto wynosi 4714,33 zł.

(decyzja – k. 9-11 plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Zaskarżoną decyzją z dnia 30 września 2020 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku A. B. z dnia 17 sierpnia 2020 roku odmówił mu prawa do przyznania rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

(decyzja – k. 12 plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Wnioskodawca zatrudniony był w W. Zakładach (...) w Ł. w okresie od dnia 2 sierpnia 1973 roku do dnia 31 maja 1976 roku w pełnym wymiarze czasu pracy ostatnio na stanowisku szlifierz za wynagrodzeniem miesięcznym według tab. II gr. VI stawka 11,50 zł plus 25 % premii wg regul.

(zaświadczenie – k. 12, zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 10 maja 2021 roku e-protokół (...):01:38- 01:02:13 w związku z e-protokół z rozprawy 00:02:13-00:08:47 – płyta CD – k. 219, świadectwo pracy – k. 11-12 plik I załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Będąc zatrudnionym na stanowisku szlifierza w w/w zakładzie, skarżący zajmował się szlifowaniem profili, w tym w narzędziowni części maszyn oprzyrządowania typu wykrojniki i form przy pomocy tarcz szlifierskich.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 10 maja 2021 roku e-protokół (...):01:38- 01:02:13 w związku z e-protokół z rozprawy 00:02:13-00:08:47 – płyta CD – k. 219)

A. B. zatrudniony był w Fabryce (...) "PRIMA" w Ł. w okresie od dnia 6 sierpnia 1976 roku do dnia 31 lipca 1990 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach: kontrolera, starszego referenta, szlifierza, a ostatnio na stanowisku: szlifierz za wynagrodzeniem według IX grupy zaszerogowania, tj. zł. 4000/ godz. plus dodatek motywacyjny dod. stażowy 15 %. Skarżący korzystał z urlopu bezpłatnego w okresie od dnia 8 czerwca 1990 roku do dnia 31 lipca 1990 roku. Ponadto odbywał służbę wojskową od dnia 25 października 1976 roku do dnia 31 października 1978 roku.

(świadczenie pracy- k. 10-10 verte, kwestionariusz osobowy – k. 125, wnioski – k. 129, umowa o pracę- k. 130-131, karta obiegowa zmiany – k. 140-141, k. 143-144, pismo – k. 142, k. 154, k. 157-158, k. 178, k. 182, angaż – k. 149, k. 151-153, k. 155-156, k. 179, k. 191, k. k. 196-202, kwestionariusz – k. 181, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu- k. 15-18 plik I załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Będąc zatrudnionym w w/w fabryce odwołujący początkowo zajmował stanowisko referenta w dziale planowania i produkcji. Do jego obowiązków należała praca w izbie pomiarów, sprawdzanie narzędzi pomiarowych i wystawianie certyfikatów. Wnioskodawca pod daną produkcję ustalał ilość materiałów wsadowych, z których pod koniec miesiąca rozliczał się. Następnie z dniem 1 stycznia 1980 roku skarżący został przeniesiony do pracy na stanowisku szlifierza w wydziale mechanicznym.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 10 maja 2021 roku e-protokół (...):01:38- 01:02:13 w związku z e-protokół z rozprawy 00:08:47-00:28:09 – płyta CD – k. 219)

Wnioskodawca samodzielnie pracował na typowej szlifierce, która szlifowała powierzchnię oraz płaszczyznę pierścieni.

(zeznania świadka J. W. na rozprawie w dniu 10 maja 2021 roku e-protokół (...):33:38- 00:38:47 – płyta CD – k. 219, zeznania świadka L. J. na rozprawie w dniu 10 maja 2021 roku e-protokół (...):43:11- 00:46:06 – płyta CD – k. 219, zeznania świadka J. M. na rozprawie w dniu 10 maja 2021 roku e-protokół (...):49:22- 00:53:57 – płyta CD – k. 219)

Na halę, w której znajdowały się szlifierki wstęp miały tylko osoby upoważnione ze względu na występującą szkodliwość substancji.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 10 maja 2021 roku e-protokół (...):01:38- 01:02:13 w związku z e-protokół z rozprawy 00:16:32-00:28:09 – płyta CD – k. 219, zeznania świadka J. W. na rozprawie w dniu 10 maja 2021 roku e-protokół (...):38:47- 00:43:11 – płyta CD – k. 219, zeznania świadka L. J. na rozprawie w dniu 10 maja 2021 roku e-protokół (...):46:06- 00:49:22 – płyta CD – k. 219, zeznania świadka J. M. na rozprawie w dniu 10 maja 2021 roku e-protokół (...):53:57- 00:59:45 – płyta CD – k. 219)

Wnioskodawca pracował w W. Zakładach (...) w Ł. i w Fabryce (...) "PRIMA" w Ł. łącznie 13,5 roku.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 10 maja 2021 roku e-protokół (...):01:38- 01:02:13 w związku z e-protokół z rozprawy 00:08:47-00:28:09 – płyta CD – k. 219)

Będąc zatrudnionym we wskazanych wyżej miejscach odwołujący pracował również w godzinach nadliczbowych.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 10 maja 2021 roku e-protokół (...):01:38- 01:02:13 w związku z e-protokół z rozprawy 00:08:47-00:28:09 – płyta CD – k. 219, zeznania świadka L. J. na rozprawie w dniu 10 maja 2021 roku e-protokół (...):46:06- 00:49:22 – płyta CD – k. 219)

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie dokumentów zawartych w aktach sprawy, jak też załączonych do akt sprawy, których wiarygodność nie była przez strony podważana oraz zeznań odwołującego i świadków J. W., L. J., J. M.. Sąd dał wiarę w/w zeznaniom co do czynności wykonywanych przez wnioskodawcę, jednakże co istotne z zeznań skarżącego wprost wynikało, że pracował on w W. Zakładach (...) w Ł. i w Fabryce (...) "PRIMA" w Ł. łącznie 13,5 roku. Podstawy ustaleń faktycznych nie mogły stanowić twierdzenia odwołującego, iż zasadnym jest doliczenie do posiadanego przez niego wyżej stażu pracy, pracy jaką świadczył na rzecz wskazanych

podmiotów w godzinach nadliczbowych i tym samym przyjęcie, że spełnia warunki do nabycia rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Ten temat sąd jednak szerzej omówi w dalszej części uzasadnienia, a mianowicie na gruncie rozważań prawnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 2 pkt. 5 i art.21 ust.1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 1924) rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeą prawa do emerytury pomostowej.

Zgodnie z art.21 ust.1 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Stosownie do treści ust. 2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W myśl art. 23 ust.1 i 2 powołanej ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę; rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (zob. np. M. Zieleniecki, Komentarz do art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX/el. 2017; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31.03.2016 r., III AUa 1899/15, LEX 2044406).

Artykuł 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty, tj.:

- 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej,
- 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat.

Przesłanką negatywną zawartą w art. 21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych jest nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W literaturze podkreśla się, że wykładnia przepisu art. 21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych nie może prowadzić do absurdalnego wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS. Skoro zgodnie z art.23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Przyjąc tym samym również należy, że rekompensata nie przysługuje tym ubezpieczonym, którzy zostali objęci ubezpieczeniem społecznym lub rozpoczęli służbę po 31 grudnia 1998 roku.

Analiza układu warunkującego prawo do emerytury pomostowej prowadzi do wniosku, że świadczenie to przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art.32 ust.1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX).

A zatem należy wskazać, że prawo do rekompensaty, zgodnie z w/w ustawą, mają osoby urodzone po 31 grudnia 1948 r., które przed 1 stycznia 2009 r. wykonywały przez co najmniej 15 lat prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Stosownie natomiast do treści art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2021.0.291 t.j.), za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei art. 32 ust.4 ustawy emerytalnej stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.).

Z § 1 cytowanego rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w §4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Przepis § 2 ust.1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, że wnioskodawca udowodnił 27 lat, 8 miesięcy i 19 dni okresów składkowych. Co istotne w przypadku jednak udowodnienia 15 lat pracy w szczególnych warunkach, skarżący spełniałby warunki do przyznania emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a zatem prawo do rekompensaty nie przysługiwałoby mu.

Prawa do rekompensaty nie nabędzie ubezpieczony, który pomimo legitymowania się 15 latami pracy w warunkach szczególnych, spełnił warunki do przyznania mu z tego tytułu emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bez względu na to czy z uprawnienia tego skorzystał tj. czy prawo to zrealizował. Zatem fakt posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych nie oznacza, że zachodzi podstawa do przyznania rekompensaty przewidzianej w art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych jeżeli ubezpieczony spełnił wszystkie warunki konieczne do przyznania emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w szczególnych warunkach (art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) i prawo do takiej emerytury mogło mu zostać przyznane. Gdyby nawet odwołujący nie złożył wniosku o emeryturę w obniżonym wieku, a z mocy prawa spełnił warunki konieczne do nabycia prawa do takiego świadczenia, to także z mocy art. 21 ust. 2 nie byłby uprawniony do rekompensaty (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 marca 2020 r. III AUa 561/19, LEX nr 2932402).

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że w przypadku wnioskodawcy udowodnienie 15 lat pracy w warunkach szczególnych, z uwagi na spełnienie warunków do przyznania wcześniejszej emerytury – eliminowałoby możliwość przyznania prawa do wnioskowanej emerytury.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) w § 2 ust. 2 zobowiązuje zakłady pracy do stwierdzenia okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji.

Natomiast rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. 2011. 237.1412) określone zostały środki dowodowe, które powinny być dołączone do wniosku, stwierdzające okoliczności uzasadniające przyznanie tego świadczenia.

W myśl § 21-23 powołanego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów, oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia. W przypadku zaś ubiegania się pracownika o przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty. Wyjątek od zasady ustalonej w powołanym przepisie jest zawarty w § 25 wymienionego rozporządzenia, który przewiduje, że okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

W niniejszym postępowaniu wnioskodawca stał na stanowisku, że pracę w warunkach szczególnych wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy będąc zatrudnionym w W. Zakładach (...) na stanowisku szlifierza oraz w Fabryce (...) w Ł. na stanowisku szlifierza (łącznie jak skarżący twierdził przez 13,5 roku). Na tle powyższego odwołujący podnosił, że zasadnym jest doliczenia do wskazanego wyżej stażu pracy, pracy w godzinach nadliczbowych jaką świadczył na rzecz w/w podmiotów i tym samym przyznanie mu rekompensaty. Tutejszy Sąd nie podziela jednak zapatrywania wnioskodawcy w tym względzie.

Skarżący zatrudniony był w okresie od dnia 2 sierpnia 1973 roku do dnia 31 maja 1976 roku w W. Zakładach (...) na stanowisku szlifierza, zaś w okresie od dnia 6 sierpnia 1976 roku do dnia 31 lipca 1990 roku w Fabryce (...) w Ł., w tym od dnia 1 stycznia 1980 roku na stanowisku szlifierza.

Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wskazuje, że przedmiotowe prace są wymienione w dziale III pkt. 78 jako prace przy szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowaniu mechanicznym i są uznawane jako prace w szczególnych warunkach.

W realiach rozpatrywanej sprawy nawet gdyby przyjąć, że ubezpieczony pracował codziennie w godzinach ponadwymiarowych, to praca w godzinach nadliczbowych (nawet dodatkowo wynagradzana) nie zwiększa nominalnego okresu zatrudnienia i nie wpływa w sposób szczególny na uprawnienia emerytalno-rentowe tak zatrudnianego pracownika. Dokonując analizy możliwości dodatkowego zaliczenia okresów pracy w szczególnych warunkach do wymaganego okresu 15 lat takiej pracy, należy przyjąć, że przy ustalaniu prawa do emerytury na podstawie art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1, 2 i 4 ustawy emerytalnej – ewentualna praca w godzinach nadliczbowych nie uzasadnia zwiększenia ani okresów składkowych, ani okresu pracy w szczególnych warunkach o liczbę przepracowanych dni ponad obowiązujące pracownika normy czasu pracy (tak SN w wyroku z dnia 28.10.2015 wyrok w sprawie I UK 481/14, por. także SN w wyroku z dnia 15 czerwca 1999 r. w sprawie II UKN 606/98).

Na tle przytoczonych wyżej okoliczności w ocenie Sądu na marginesie wskazać należy, że nie został spełniony warunek posiadania przez skarżącego na dzień 1.01.2009 r. co najmniej 15 letniego okresu zatrudnienia wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych.

Mając to wszystko na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

z/odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. wnioskodawcy